

[Erik Eriksen.]

tjeneste; de har samstemmende givet udtryk for, at de forventninger, man i starten nærede til denne undervisning, i betydelig grad er blevet overgået. Jeg har haft lejlighed til, f. eks. i garnisonen i Odense, at høre nogle officerers mening herom; de har givet udtryk for nøjagtigt det samme. Derfor synes det mig i virkeligheden helt urimeligt, at det, man sætter ind på nu, er at ramme netop dette arbejde og ramme det i starten. Det er vel ifølge forretningsordenen tilladt at sige, at det er småligt. Jeg synes nemlig, det er småligt, og jeg synes også, at det røber en kedelig tendens til netop at ramme forsvarsviljen, som jeg nævnte i min tale forleden dag. På dette område kan besparelsen i hvert fald ikke betyde særlig meget i kroner og øre. Jeg vil egentlig gerne vide, hvem der er ideens fader. Hvem er det, der har fundet på, at der netop skulle skæres ned på dette område? Jeg beklager den tendens, der ligger heri.

At formindske styrkerne med de 3 000 mand tror jeg ikke er klogt. Der er for det første det at sige, at det vel også moralsk indadtil er en styrke, at værnepligten rammer alle, at den er almindelig. For det andet må vi indrømme, at vi på dette område er i stand til at bære vor part af byrderne.

Det er rigtigt, at den tidligere regering med NATO har drøftet spørgsmålet om at supplere tjenestetiden med genindkaldelser. Vi lovede at undersøge mulighederne herfor, og jeg kan ikke se noget dramatisk i det. Jeg kan ikke se, at vi skulle kunne svare nej til sådanne drøftelser og undersøgelser. Det var det, der var tale om. Forøvrigt har vi nu i det særlige udvalg, der er nedsat til at modtage oplysninger vedrørende alle disse forhold og problemer, stillet en hel række spørgsmål. Jeg vil gerne vente med yderligere kommentarer hertil, indtil vi har fået disse oplysninger.

Sluttelig skal jeg understrege, at det, som navnlig interesserer mig i denne forbindelse, er, at den høje regering fører udenrigspolitik sammen med venstre og konservative, og i det tilfælde, der her er tale om, forsvarspolitik sammen med det radikale venstre. Som jeg har nævnt, er udenrigs- og forsvarspolitik i dag sider af den samme sag. Den højtærede forsvarsminister erkendte åbent, og det synes jeg var tiltalende, at det var poli-

tiske og økonomiske grunde, der lå bag ændringerne i forsvaret, det var ikke militære årsager. Forsvarsstyrelsen havde ikke været tilkaldt til forhandling. Det er åbent sagt, og det må jeg i og for sig komplimentere den højtærede minister for, men jeg vil sige meget indtrængende til regeringen, at hvis det står til mig, skal dette ikke kunne fortsætte.

Jeg har sagt, at der kan være detaljer, vi kan være uenige om, og dem må vi så forhandle sammen om, men jeg vil under ingen omstændigheder være med til at opretholde den nuværende tingenes tilstand, hvorefter regeringen på disse områder skal kunne manøvrere sig frem på den måde, vi har oplevet. Vil regeringen ikke desto mindre opretholde den nuværende tilstand, vil jeg i lighed med mange andre i denne sal bestræbe mig på at finde midler til at hindre det.

Jeg har så nogle ord til den højtærede statsminister. Jeg vil begynde med at nævne de færøske forhold. Jeg beklager overfor statsministeren, at jeg ikke alene glemte det, men først i dag er blevet opmærksom på, at der er en ting, som bør nævnes. Statsministeren udtrykte i åbningstalen sin glæde over, at der var blevet åbnet telefonforbindelse mellem Færøerne og det øvrige Danmark. Jeg synes, vi alle skal glæde os over denne tekniske forbedring, som skal bidrage til at fæstne båndene mellem Danmark og Færøerne. Alligevel synes jeg, at der er et forhold, som statsministeren burde sige et par ord om i dag; nu har han også lejlighed til at telefonere til Færøerne, så kan det vel ikke være så vanskeligt. Under åbningsdebatten i fjor gav jeg statsministeren det råd — jeg skal ellers ikke give statsministeren råd, men det gjorde jeg altså dengang — at han skulle gøre, hvad der stod i hans magt for at få lægestriden i Klaksvig ud af verden. Siden dengang har lagmand Djurhuus direkte anmodet statsministeren om at optræde som mægler. Der har også været holdt nogle møder i den anledning, men den noksom omtalte læge Halvorsen sidder stadig uanfægtet i den stilling, hvortil han ikke har lovlig adkomst. Efter meddelelse i bladene har han endogså nægtet at tale med lagmanden, da denne kom hjem efter at have forhandlet med statsministeren i København. Jeg ved, at alle retsindige kredse på Færøerne er meget ilde berørt